

Fjerde Internationales rolle og opgaver

Denne tekst blev vedtaget på den 17. Verdenskongres med stemmerne 106 for, 6 imod og 3 blanke.

Indhold

1. [Introduktion](#)
2. [En nyorientering i 1990'erne](#)
3. [I 2003 bekræftede vi](#)
4. [I 2010 var hovedvægten stort set skiftet væk fra at se på mulige forbindelser til allerede eksisterende venstrefløjsorganisationer af forskellig art, og over til at genopbygge en venstrefløj i stedet](#)
5. [Forskellige veje til det samme mål, splittelser og delinger](#)
6. [Status på vore erfaringer siden begyndelsen af 1990'erne](#)
7. [Læren af statusopgørelsen](#)
8. [Vigtigheden af Fjerde Internationale](#)
9. [Frem mod en ny Internationale?](#)

[Noter](#)

1. Introduktion

Vores opgave i dag er, at opbygge partier, der er brugbare i klassekampen. Det vil sige **partier der kan samle kræfter og beslutte handlinger der har en virkning, og som fremmer klassekampen** på basis af en **klassekampslinje og -program**, i sidste ende med det indlysende mål for sådan et parti at afskaffe det eksisterende kapitalistiske system, uanset i hvilke overordnede termer dette måtte blive udtrykt. Dette perspektiv binder FI's kræfter til at være en integreret og loyal del af at bygge og lede disse nye partier, i stedet for bare at have et mål om at rekruttere eller vente på at kunne undsige de uundgåelige forræderier. Vores strategiske mål er opbyggelsen af revolutionære massepartier og en revolutionær masseinternationale.

Vores orientering følger som en konklusion på analyserne af verdenssituationen, der er blevet diskuteret i de to andre rapporter, der er udarbejdet til verdenskongressen, og som på den ene side bemærker sig det geopolitiske kaos, og på den anden side de ujævne og modsætningsfyldte radikaliseringsprocesser, på en baggrund af klassebevidstheds krise.

Den væsentligste tanke er, at vi ikke kan lave en generaliseret model for hvad FI skal gøre, selv om det er indlysende, at nogle af de åbenlyst mere succesfulde erfaringer kan blive efterlignet; men vi må vænne os til en situation, hvor de konkrete erfaringer er forskellige og måske somme tider peger i forskellige retninger. Et af de problemer vi har haft, er en ubevidst tendens til somme tider kun at se på hvad der sker i nogle nøglelande (Frankrig for nogle år siden, fx), og ikke være tilstrækkeligt internationale i vores tankegang; diskussionen om forskellige erfaringer på det seneste IK-møde [1] har været god til at give vores perspektiv mangfoldighed, og dette er fokus for denne resolution om vores rolle og opgaver.

2. En nyorientering i 1990'erne

På Verdenskongressen i 1995, i den nye situation, der skabtes af Berlin-murens fald og Sovjetblokkens sammenbrud - hvilket forandrede skillelinjerne mellem organisationer - var det muligt at opbygge radikale klassekampspartier, der involverer flere kræfter, der kunne have en positiv og tungere effekt på klassekampen. [2]

Resolutionen beskrev konteksten på denne måde: *"Det socialistiske projekt, der tilbyder et alternativ både til kapitalismen og til de katastrofale erfaringer med bureaukratisk 'socialisme', savner troværdighed: Det er alvorligt skadet af erfaringerne med stalinismen, med socialdemokratierne og af erfaringerne med den populistiske nationalisme i 'den tredje verden', såvel som svagheden hos projektets fortalere i dag."*

"I et stort antal dominerede lande, er brede lag af avantgarden skeptiske overfor mulighederne for et revolutionært brud med imperialismen; og skeptiske overfor mulighederne for at gribe magten, og beholde den, indenfor den nye verdens magtbalance"... "Revolutionær internationalisme synes at være et Utopia". (Kapitel 1).

Vi bemærker os, at rapporterne, der forbereder den kommende verdenskongres, ikke peger på nogen kvalitative ændringer i styrkeforholdene og niveauet af politisk klassebevidsthed. Det er ikke ensbetydende med, at situationen overhovedet ikke har ændret sig siden 1995. Der har været betydningsfulde bevægelser, som har efterladt deres aftryk på den politiske bevidsthed (blandt andre Zapatisterne, Den Globale Retfærdighedsbevægelse, den bolivianske revolution, Occupy-bevægelsen, den arabiske revolutionære proces, og nogle omfattende strejker på arbejdspladser og feminist-bevægelser), men de har ikke været tilstrækkelige til at rulle de uophørlige angreb tilbage, og har derfor ikke ændret den overordnede balance mellem klasserne. Der er ikke opstået nogle stærke venstrestrømninger, der har ændret spillereglerne, og derfor er opbygningen af nye partier stadig et levedygtigt perspektiv.

De to områder for en sådan parti-opbygning blev beskrevet således: *"Det stalinistiske systems sammenbrud har haft den positive effekt, at det seriøst har rystet de sekteriske fordomme mod os, i arbejderklassens rækker, fagforeninger og den politiske avantgarde. Kapitalismens triumfer har også haft den virkning, at det har opmuntret til en forening af alle antikapitalister, som nu er blevet klare over deres svagheder. I dag er vi bedre i stand til at opbygge relationer baseret på aktiv solidaritet og enhed i kamp med kræfter, der indtil for nyligt vred sig bare ved tanken om at tale med os." (Kapitel 2)..." Vi håber, at vi kan få tilslutning fra revolutionære marxistiske organisationer, som ikke nødvendigvis hævder at være "trotskister", eller identificerer sig med vores historie, men som slutter sig til os, på basis af en reel programmatisk forening." (Kapitel 3)*

"Vi bør også beskæftige os med de nye politiske emner, som interesserer de yngre generationer, der fra nu af vil udvikle sig i en 'post-stalinistisk' sammenhæng, hvor nye ideologiske bekymringer og erfaringer må kombineres med de århundrede-gamle erfaringer, der endnu engang bekræftes af kapitalismen i krise. At tage nye emner op er ikke bare et simpelt spørgsmål om 'pædagogik' overfor den kæmpende ungdom, men et meget mere fundamentalt spørgsmål om vores evne til at udvikle teori, opdatere vores program, og assimilere de nye politiske erfaringer, nye kampformer og -temaer, socioøkonomiske forandringer etc."

Dokumentet fortsatte med at opridse forskellige metoder til at bevæge sig frem mod målet om at styrke vore organisationer:

1. A) *Enhedsfront i konkrete kampe og massebevægelser*
2. B) *Enhed med andre revolutionære organisationer*
3. C) *Bredere omgrupperinger med andre venstrefløjsorganisationer*

Allerede i 1991 fastslog resolutionen om Latinamerika følgende: ***"Det er åbenlyst umuligt at tilbyde en enkelt orientering for alle vore sektioner. Der er ikke én enkelt model for et parti eller for en partiopbygning, der gælder til alle tider og alle steder. Det er nu klart, at den nicaraguanske revolution og***

dannelsen af det brasilianske PT gav anledning til at man forsøgte at gentage disse to erfaringer. Vi går ind for at opbygge store revolutionære massepartier, men der er utallige forskellige måder, at nå dette på." (Fremhævnning tilføjet).

Resolutionen oplistede de forskellige muligheder, som vore organisationer dengang havde valgt:

Fremvæksten af et massearbejderparti som PT gjorde det mulig for **en revolutionært marxistisk strømning at vokse inden for partiet**, mens man arbejdede så loyalt som muligt for partiet. ...

Det mexicanske PRT var grundlæggende vokset frem som **et uafhængigt revolutionært parti med masseindflydelse**. Før fremkomsten af neoCardenismen var vi tæt på at opnå, at det meste af det revolutionære venstre samlede sig om PRT. ...

At indgå i revolutionære organisationer, der allerede eksisterer eller bliver dannet. Denne vej blev fulgt af vores colombianske kammerater. Vore kammerater gik ind i A Luchar på basis af en politisk aftale, grundlæggende set omkring situationen i Colombia. ...

Deltagelse i en revolutionær politisk front, mens vi opretholdt en uafhængig eksistens. På det område er erfaringerne fra vore uruguayanske kammerater, omkring dannelsen af MPP som en samling af flere forskellige strømninger - MLN-Tupamaros, PVP, MRO og en god del uafhængige personer, meget vigtige. ...

3. I 2003 bekræftede vi:

"1 Vores mål er at danne partier der:

- er anti-kapitalistiske, internationalistiske, økologiske og feministiske:
- er brede, pluralistiske og repræsentative:
- er dybt forbundet til det sociale spørgsmål og støt fremsætter de umiddelbare krav og sociale stræben for arbejdets verden:
- udtrykker arbejderes kampvilje, kvinders behov for frigørelse, ungdomsoprør og international solidaritet, og tager kampen op mod alle former for uretfærdighed:
- baserer deres strategi på den udenoms parlamentariske kamp og egenhandling og egenorganisering af proletariatet og de undertrykte: og
- tager et klart standpunkt i ekspropriering af kapital og (demokrati, selvstyret) socialisme.

I spørgsmålet om Latinamerika, er vores mål at bygge brede, pluralistisk anti-kapitalistiske partier og/eller omgrupperinger med en reel tilstedeværelse i proletariatet og de sociale bevægelser, som udtrykker en modstand mod nyliberalisme indenfor rammerne af kampen mod kapitalistisk globalisering. Som en revolutionær marxistisk strømning, er vi for opbygning af en "hård kerne" til venstre. Perspektiverne kan ikke være succesfulde hvis det tager stilling som strategisk tækning, radikal handling og dristige initiativer gennem en sekterisk attitude og "selvbekræftelse" der stræber mod at beholde "vores egen identitet".

2 Kampen for sådanne partier går gennem en serie af stadier, taktikker og organisatoriske former, specifik for hvert land. Sådant en anti-kapitalistisk sammensætning må fra første færd forfølge et hovedmål: skabe en effektiv, synlig polarisering mellem sig selv og alle kræfter loyale til social nyliberalisme (socialdemokratier, post-stalinisme, økologer, populistere) med henblik på at fremskynde deres kriser og give det et positivt udfald.

Dette kræver:

- *tilstedeværelsen af betydelige politiske kræfter, i hvilken revolutionære marxistiske strømninger samarbejder med vigtige eller symbolske strømninger eller repræsentanter, som tager afstand fra reformistiske partier, uden nødvendigvis at havne i revolutionære marxistiske positioner:*
- *et respektfyldt men tæt samarbejde med den sociale bevægelse, hvor sammensatte organisationer skubber bevægelsens krav og handlinger fremad:*
- *en formation som kendes for at repræsentere noget reelt i samfundet, der knækker monopolet for partier der er loyale til social-neo-liberalisme, takket være tilstedeværelsen af valgte repræsentanter i forsamlinger i det lokale, nationalregionale og (muligvis) internationale (europæiske) niveau, valgt ved almindelig valgret*
- *en pluralistisk funktion der går videre end simpel indenrigsdemokrati, på en måde der både skaber konvergens og diskussion, muliggør at en revolutionær marxistisk strømning kan virke som en accepteret del af et større hele.”*

4. I 2010 var hovedvægten stort set skiftet væk fra at se på mulige forbindelser til allerede eksisterende venstrefløjsorganisationer af forskellig art, og over til at genopbygge en venstrefløj i stedet.

”4. Vores mål med at gå ind i denne reorganisering er at skabe en ny venstrefløj, der er i stand til at møde udfordringerne fra dette århundrede og at genopbygge arbejderbevægelsen, dens strukturer, dens klassebevidsthed og dens politiske og kulturelle uafhængighed fra borgerskabet. (Vores fremhævnning)

- *En anti-kapitalistisk, internationalistisk, økologisk og feministisk venstrefløj*
- *En venstrefløj, der udgør et klart alternativ til socialdemokratiet og dets regeringer*
- *En venstrefløj, der kæmper for en socialisme for det 21. århundrede, baseret på selvforvaltning og demokrati og med et sammenhængende program for at nå dertil*
- *En venstrefløj, der er bevidst om, at det er nødvendigt med et brud med kapitalismen og hele dens logik – og at det ikke lader sig gøre at regere sammen med det, man ønsker at bryde med*
- *En pluralistisk venstrefløj, der er forankret i de sociale bevægelser og på arbejdspladserne, og som forener arbejdskampe med kampene for kvindefrigørelse, LGBT (lesbisk, homoseksuel, biseksuel og transseksuel) befrielseskamp og miljøkampen*
- *En ikke-institutionel venstrefløj, der bygger sin strategi på proletariatets og de undertryktes selvorganisering og på princippet om, at arbejderklassens befrielse skal være arbejdernes eget værk*
- *En venstrefløj, der fremmer alle former for selvorganisering blandt arbejdere og de folkelige klasser, og som opmuntrer selvstændig tænkning, beslutsomhed og handling på basis af egne konklusioner*
- *En venstrefløj, der forener nye sociale sektorer og nye temaer, f.eks. som dem, der blev udtrykt på Verdens Sociale Forum i Belem, og ikke mindst nye generationer – fordi man ikke kan skabe nye ting med kun gammelt materiale*
- *En internationalistisk og anti-imperialistisk venstrefløj, der kæmper imod dominans og krig og for folkenes selvbestemmelse, og som lægger grundlaget for en massebaseret, demokratisk Internationale*
- *En venstrefløj, der er i stand til at forbinde den kritiske og revolutionære marxismes dyrebare arv med udviklingen inden for feminisme, økosocialisme og de oprindelige folks bevægelser i Latinamerika*

- *En uafhængig og klassekampsorienteret venstrefløj, der kæmper for det bredest mulige aktionsfællesskab imod krisen og for arbejderklassens og alle undertryktes rettigheder, landvindinger og forhåbninger*
- *Det er disse kriterier og dette generelle indhold vi bygger på, når vi arbejder for at opbygge nye antikapitalistiske redskaber til brug i kampen mod det nuværende system.”*

5. Forskellige veje til det samme mål, splittelser og delinger

Som vi gentagne gange har sagt i disse resolutioner, må afgørelsen af hvilket politisk instrument der **passer til definitionen i det enkelte land på et givet tidspunkt, baseres på en konkret forståelse af situationen, dynamikkerne, og de eksisterende kræfter**. En udefrakommende opskrift kan - uanset etiketten - ikke erstatte den forståelse af den aktuelle situation.

Da brugbarheden af et politisk redskab kun kan bestemmes gennem denne forståelse, følger det at **typen af det politiske redskab nødvendigvis må ændres, når situationen ændres**. I det bedste scenario ændres det redskab vi er involverede i at udvikle i takt med de ændrede behov, og derfor kæmper vi for at udvikle den politiske basis/det politiske program i de partier vi er en del af, således at de også udvikler sig.

Men det kan ske, at dette redskab ikke ændrer sig, og det undergraver den nødvendige udvikling. I den situation må vi være parate til at bryde, og at skabe et nyt redskab, når vi vurderer, at vi har tabt den politiske kamp. Risikoen for at fejle er altid til stede i ethvert politisk valg.

Dette skal imidlertid ikke tages som udtryk for, at det tidligere valg var forkert (vi ved også, at partier, der erklærede sig selv for at være baseret på det fulde program for den bolsjevikiske revolution forrådte/blev reformistiske osv.). Vi må vurdere om de, på tidspunktet for deres dannelse og i deres første (kortere eller længere) periode, havde en positiv indflydelse på den nationale situation.

Så selv om vi kan konkludere, at udviklingen af det brasilianske PT eller det italienske Rifondazione, i det lange løb ikke førte til noget, så betyder det ikke, at vi tog fejl ved at indgå i dem, eller at de ikke på et tidspunkt (i en kortere eller længere periode) var et positivt udtryk for forhåbningerne hos dem, der ønskede et systemskifte, eller at de var ude af stand til at opnå konkrete landvindinger.

Situationen kan også være sådan, at det meget hurtigt bliver klart, at det politiske redskab er et overgangsredskab, og at dets mål må være at kæmpe for at få dannet et nyt politisk parti.

Når vi siger, at det politiske redskabs natur udvikler sig med situationen, så ved vi, at når revolutionen viser sig i horisonten, vil vi have behov for et parti, der er i stand til at forstå og gribe den mulighed. Imidlertid ved vi, at en proklamation af det revolutionære parti i dag, ikke nødvendigvis/for det meste ikke vil medføre, at de kriterier vi har angivet for at et parti er nyttigt i klassekampen, vil blive opfyldt.

Det betyder ikke, at vi ikke kan pege på erfaringer, hvor partier, der åbent karakteriserede sig selv som revolutionære, har haft en reel indflydelse. Det amerikanske SWP i anti-krigsbevægelsen, det franske LCR, eller, uden for vore rækker, det britiske SWP med dets lancering af Anti Nazi League i 1970'erne. Imidlertid var deres indflydelse resultatet af en særlig politisk situation, og kan kun forstås i den sammenhæng. Endvidere var deres indflydelse stadig begrænset og disse partier opnåede ikke nogen stor vægt i deres landes politiske liv - med undtagelse af LCR, gennem de to Besancenot-kampagner i 2002 og 2007, i det sidste årti af dets eksistens.

6. Status på vore erfaringer siden begyndelsen af 1990'erne

Næsten alle Internationalens nationale organisationer har prøvet at opbygge og være en del af en bredere politisk formation, på de måder som har passer til deres nationale situationer. Der er forskellige evalueringer af disse erfaringer, både i vores nationale sektioner og i Internationalen, men det er mere værdifuldt at lære af dem end at insistere på konklusionen.

De første erfaringer var i 1980'erne, og de har antaget mange forskellige former. Kammeraterne i Brasilien deltog i dannelsen og opbygningen af Arbejderpartiet fra 1980 og fremefter. Vi kan notere dannelsen af Solidarity i USA gennem en omgruppering med tre revolutionære organisationer fra det revolutionære venstre i 1986, og den Rød-Grønne Alliance i Danmark i 1989 gennem en aftale mellem Kommunistpartiet, Venstresocialisterne og vores egen sektion. [3] Ti år senere i 1999 blev Venstrebløkken også oprettet i Portugal af FI-sektionen, en strømning fra Kommunistpartiet og en maoistisk organisation.

I Asien er betydningsfulde organisationer kommet fra andre strømninger (De filippinske kammerater brød med maoismen, de pakistanske kammerater var tidlige i Militant-tendensen, de sri lankanske kammerater med rødder i pre-1964 sektionen, der også havde været i CWI i en periode, Bangladesh, oprindeligt maoistiske, men blevet gramscianere), har sluttet sig til os i 90'erne og 00'erne.

Især disse organisationer har været konfronteret med ekstrem vold, omend på forskellig måde. I Filippinerne gennem selvorganisering af de truede lokalsamfund og hemmelige væbnede organisationer, der støttede forhandlinger med regeringen, og i Pakistan gennem åbne kampagneaktiviteter, der fordømte statens og Talibans vold.

Nogle af vore nationale organisationer, især (men ikke kun) i Europa, har deltaget i adskillige forsøg på at skabe varige, bredere organisationer, i disse årtier, for eksempel i Italien og England, men også i Sydafrika og Puerto Rico. De brasilianske kammerater har også, efter forræderiet i PT, deltaget i opbygningen af PSOL.

Nogle forsøg på fusioner med revolutionære strømninger er slået fejl, hurtigere eller langsommere (i Den Spanske Stat med maoisterne i MC/MKE (datoer), i Tyskland med poststalinisterne i VSP), mens andre så som Solidarity i USA og Socialist Resistance i England stadig fortsætter efter mere end 15 år. En central pointe, når der skal gøres regnskab er, at sådanne initiativer overlever, når der er enighed om opgaverne i den nationale situation.

Andre erfaringer har heller ikke udnyttet det potentiale vi håbede på, blandt de mest markante er den franske sektioners dannelse af Nyt Anti-kapitalistisk Parti (NPA) i 2009, og dannelsen af Left Unity i England i 2014. I begge tilfælde var en af faktorerne, den uventede fremkomst af en venstrestrømning i Socialdemokratierne (Parti de Gauche i Frankrig og Corbyn-fænomenet i England), som underminerede dynamikken i de nye projekter. Imidlertid har ingen af disse udviklinger endnu vist sig at være langtidsholdbare nye radikale politiske instrumenter. De viser, at på trods af dets tilbagegang, er socialdemokratisme endnu ikke død. (Dermed ikke være sagt, at krisen i NPA blev udløst af denne ene faktor alene).

På den anden side fortsætter både Enhedslisten i Danmark og BE i Portugal med at have en vis rolle og indflydelse som venstrefløjspartier i deres respektive lande - ligesom Podemos, hvis gennemslag og basis er langt mere forbundet med udviklingen af den spontane modstandsbevægelse og radikalisering, der karakteriserede Indignad@s-bevægelsen.

Podemos er på nuværende tidspunkt den eneste politiske kraft, der kan karakteriseres som værende et produkt af denne type af bevægelse, selv om opbakningen til Sanders i USA og Corbyn i England har visse fællestræk. Imidlertid synes de sidstnævnte fænomener at stå i modsætning til et af karaktertrækkene ved de

nye radikaliseringer: afvisningen af politiske partier i al almindelighed, som regel som et resultat af desillusionering i forhold til de etablerede partier, selvom det, når det drejer sig om mere radikaliserede elementer, også er på grund af venstrefløjsgrupperes elitære og sekteriske opførsel i de folkelige bevægelser.

Imidlertid kan man bemærke, at selv om der stadig er mistænkelighed mod partier og lignende, så er der i Europa og USA i den senere tid sket et skifte hen mod den politisk-parlamentariske arena, på grund af flere faktorer: Dybden af den økonomiske/social/politiske krise; den arabiske revolutions eksempel, der sigtede mod at vælte regeringer og regimer; vanskelighederne ved at opnå sejre udelukkende gennem folkelige kampe; og på grund af uddybningen af mistilliden til selve den politiske elite, der udstiller et billede af svaghed.

Tragisk nok har den arabiske revolutionære proces ikke skabt politiske kræfter, der var stærke nok til at være ledende for de arabiske masser, med Front Populaire i Tunesien som den delvise undtagelse.

Vores erfaringer med at opbygge nyttige klassekamps-partier, har generelt set været deltagelse i partier, der opnåede en vis indflydelse i deres lande, selv om de var minoritets-partier (sædvanligvis med stemmetal under 10 %, nogle få tusinde medlemmer, etc.), i politiske situationer hvor der var en vis relativ stabilitet, og hvor det ikke var muligt at forudse traditionelle partiers kollaps. Og hvor "spørgsmålet om magten" ikke var stillet, eller kun var aktuelt i forbindelse med socialdemokratiene. Men der er nogle få tilfælde, hvor vi har været involveret i en anden type af situationer, der har haft andre muligheder og stillet os overfor andre problemer: Situationer med politiske kriser, hvor det var til at forudse, at ikke-regeringsbærende partier ville blive et politisk flertal, danne en regering og så videre. Sagen med PT er ét tilfælde; der er også Marea Socialista, der var i PSUV i nogle år, selvom det i dette tilfælde handlede om en lang proces med en venstreorienteret regering.

Det ville tage lang tid at opremse alle de forskellige erfaringer i de forskellige lande. Et antal af bidrag til opgørelsen er blevet lavet og offentliggjort, for det meste i International Viewpoint "Building new parties of the left". Men som en generel konklusion kan vi sige, at mens der ikke er én enkelt model, der har ført til vigtige gennembrud, så har den manglende evne til at gribe de muligheder der bød sig, når kvalitative eller kvantitative fremskridt var mulige i arbejdet med at opbygge brugbare klassekampsstyrker, haft langvarige negative effekter.

Som skrevet længere oppe, så er enighed om opgaverne i den nationale situation uundværlige i opbygningen af nye partier, der har længerevarende karakter, især når det fremstår som, at der er en "programmatisk" enighed, f.eks. ved en fusionen mellem selverklærede revolutionære strømninger. Evnen til at forstå hovedopgaven i den nationale situation, f.eks. på spørgsmålet om en folkeafstemning om abortlovgivningen i Portugal i 1999 – enigheden på dette spørgsmål var en afgørende faktor for dannelsen af Venstrebløkken – er, som vi har understreget flere gange, essentiel for at afgøre vores orientering mod andre kræfter.

7. Læren af statusopgørelsen

De erfaringer vi kollektivt har udledt af de forskellige oplevelser er blevet samlet i resolutionerne fra Verdenskongresserne, og bidragene siden Verdenskongressen i 2010 er sket ved en serie af evalueringsdiskussioner, som er forgået på den Internationale Komites møder.

Disse diskussioner har drejet sig om nødvendigheden af at have politiske kampe indenfor de politiske kræfter, som vi opbygger, på en række programmatisk nøgleprincipper. Disse principper er i deres færdige form ikke nødvendigvis en forudsætning for at opbygge en ny politisk styrke, men uden en base for at have disse diskussioner og bevæge sig fremad, så er udsigten til at opbygge et ægte brugbart parti til klassekamp

urealistisk. Hvilket niveau af enighed om disse punkter, som er nødvendigt i den indledende fase, må vurderes på baggrund af karakteren, af de eksisterende politiske strømninger og det nye partis publikum.

Principperne, som vi fremhæver:

- Deltagelse i sociale bevægelser og i de undertryktes og udbyttedes kampe, ikke som en politisk elite, der intervenserer ude fra, men som en organisk del af disse bevægelser og kampe, der udvikler politiske analyser og krav, og fortsætter kampen for disse krav helt til afslutningen. I denne proces lærer vi også af disse bevægelser så vi udvider og beriger vort eget program - som vi har gjort det omkring feminisme, økologi, LGBTIQ spørgsmålene;
- Opbygge aktive, radikaliserede, klassekampsfagforeninger, enten gennem aktiviteter i bestående eller, hvor det er passende, ved at opbygge nye faglige organisationer. Vores perspektiv er at opbygge fagforeninger der handler autonomt og uafhængigt i relation til arbejdsgivere, regering og partier, og som sikrer demokrati i fagforeningsstrukturen og – processer. Vi vil udfordre grænser for den bureaukratiske maskine og lovgivningen, der binder fagforeninger til staten. Vi vil deltage i og styrke fagforeninger, hvor det er muligt, i en demokratisk retning. Vi vil kæmpe mod bureaukratisme, tendensen til at komme for tæt på regeringen og classesamarbejde.
- Skabelsen af rum der kan tage hensyn til forskelligheden i arbejderklassen, organisere os sammen med folkelige sociale bevægelser af uformelle, kooperative, prekære, udliciterede, arbejdsløse, hjemløse og håndværks arbejdere, såvel som oprindelige og traditionelle folk og med mennesker, der kæmper mod racisme, LGBTfobi, machokultur og til forsvar for miljøet.
- Holdningen til staten, institutionerne, til valg **som en støtte** til aktiviteter i massebevægelserne, som må forblive centrum for vore aktiviteter, de valgte repræsentanter, der ofte er de mest synlige repræsentanter for partiet, og hvis handlinger (gennem stemmeafgivning) kan ses som dem med den største effekt, og deres rolle og forhold til partiet, og som ofte er mest udsat for pres for at være "brugbare" på kort sigt. Det er partiets ansvar at udforme den politiske ramme for deres aktiviteter;
- Vigtigheden af en international og en internationalistisk forståelse af den verdenspolitiske situation, der fører til aktiviteter i internationale kampagner og til aktiv og praktisk solidaritet, så vel som deltagelse i FI (se nedenfor);
- Nødvendigheden af en demokratisk og gennemsigtig funktionsmåde med et bredt demokrati, der inkluderer tendensfrihed, imod top-down styring, og som baserer sig på de menige medlemmers deltagelse i partiets aktiviteter og beslutningsprocesser, med de organisatoriske strukturer, der er nødvendige for at sikre dette; forståelse for den undertrykkelse, der fortsætter med at eksisterer også indenfor partier, der er imod alle former for undertrykkelse af kvinder og andre særlige grupper, og som udvikler strukturer, funktionsmåder og procedurer, der modsvarer dette.
- Vigtigheden af at forholde sig til de spørgsmål der kommer op i de undertryktes og udnyttedes kampe og modstanden, (især feminisme, økologi, LGBTIQI og andre);
- Partiet er forpligtet til at være aktiv med krav og kampagner til bekæmpelse af kvinders undertrykkelse i forbindelse med deltagelse i klassekamporienterede grupper, kampagner og bevægelser med en forståelse for det strategiske mål at opbygge en selvstændig kvindebevægelse. Partiet er beskæftiget med både uddannelse og aktivitet på disse spørgsmål, som er permanent, og ikke bare i øjeblikke, hvor der er et lavere niveau af masseaktivitet.
- Partiet søger at opbygge en feministisk profil, både eksternt og internt, for ikke blot at opmuntre kvinder til at deltage, men også for internt at opbygge en positiv vision for kvinder i ledelsen.
- Ud over at sikre, at partiets demokratiske funktion gør det muligt for alle medlemmer at deltage fuldt ud som beskrevet ovenfor, forstår partiet, at social dynamik har tendens til at udelukke kvinder fra politisk deltagelse, og derfor accepterer behovet for specifikke mekanismer (selvorganiserede

kvindemøde, prioritet for kvinder på talerlister mv.), der fremmer kvinders deltagelse og anerkendelse af yderligere problemer, der skal overvindes.

- Partiet skal ikke tolerere nogen form for sexistisk (eller transfobisk eller homo / lesbofobisk) adfærd. Gennemførelsen af denne politiske stilling er partiets ansvar, der sikrer ikke kun politisk uddannelse på disse spørgsmål, men også at strukturer, funktion og procedurer sættes i verden for at sikre, at de partier vi opbygger, selvom de ikke kan være "øer af socialisme" i en kapitalistisk verden, stræber efter at efterligne det samfund, vi ønsker.
- En uophørlig kamp mod alle former for racisme - inklusive racisme vendt mod oprindelige befolkningsgrupper, antisemitisme, islamofobi og for migranternes ret til fri bevægelighed, baseret på solidaritet og enhed;
- Vigtigheden af fornyelse af organisationer gennem en åben og dynamisk attitude for at rekruttere radikaliserede unge og integrere dem i partiet, gennem en selvstændig ungdomsorganisation. Her kan unge radikaliserede aktivister indsamle deres egne erfaringer, udvikle deres eget politiske arbejde og program, og samles om spørgsmål, der relaterer sig til ungdommen.

8. Vigtigheden af Fjerde Internationale

En afgørende lære vi har uddraget af statussen, startende med DS tendensen i PT, er den absolutte nødvendighed af at opretholde Fjerde Internationale på internationalt såvel som nationalt plan, som ramme for at udveksle, modstille og debattere ikke bare vores forståelse af den globale politiske situation, men også af de aktuelle erfaringer med at opbygge politiske organisationer. Det vil sige, at være organiseret som Fjerde Internationalister, opretholdende muligheden af at diskutere blandt kammerater, der deler en fælles politisk ramme, at forny denne politiske ramme på basis af de løbende erfaringer, og muligheden for at tage selvstændige politiske beslutninger. I de kommende år vil vi fortsætte diskussionen af erfaringerne med at opretholde et programmatisk og organisk kollektiv og samtidigt arbejde i brede organisationer.

Vi forsøger aktivt at opbygge organisationer med kræfter og enkeltpersoner, der ikke deler hele vores historiske program, selv om det sker med perspektivet om at skabe politiske kræfter, der baserer sig på essentielle elementer af programmet. Ikke desto mindre mener vi, at vores fælles politiske platform, formet af helheden af historiske og politiske begivenheder, mest bemærkelsesværdigt siden de første bidrag fra den marxistiske tankegang og analyser, men helt op til vore dages erfaringer og bidrag, skaber et uerstatteligt grundlag for frugtbare diskussioner, hvor vægten af nationale erfaringer kan modsvares med andres erfaringer, hvor deling af erfaringer og meninger kan hjælpe med til at kortlægge perspektiverne for vore kammerater i forskellige nationale sammenhænge. Derfor mener vi, at de årlige diskussioner, ansigt til ansigt, på IK-møderne, mellem ledende kammerater fra så mange af vore organisationer som muligt, og fra de organisationer vi har så venskabelige relationer til, er uerstattelige.

På det nationale plan vil disse diskussioners præcise former og de tilsvarende former for organisationer variere, ligesom de bredere politiske organiseringer. Der vil være en spænding mellem på den ene side at gå videre end konturerne af de politiske strømninger, der oprindeligt deltog i at opbygge de nye partier, der vil betyde opløsningen af de eksisterende organisationer, og på den anden side vores overbevisning om, at fastholde Fjerde Internationales rammer, af de årsager vi allerede har nævnt. At løse denne spænding på passende vis i hver specifik sammenhæng, er en af de udfordringer vi står overfor.

På det internationale plan er vores presse, både i trykt og online versioner, også vigtige elementer i denne udveksling. Denne tilstedeværelse skal styrkes med oprettelsen af en flersproget Fjerde Internationale hjemmeside, der både er en opdateret publikation, men også et arkiv over vore resolutioner og andre vigtige tekster, på mindst tre af Internationalens arbejdssprog, og i de øvrige sprog, som teksterne måtte være

tilgængelige på. Den arabiske hjemmeside Al Mounadil af de marokkanske kammerater er yderst vigtig grundet de historiske begivenheder i regionen. Det er også absolut nødvendigt at uddannelsesmateriale fra IIRE er lettilgængeligt for at opretholde vores fælles historie og teoretiske baggrund.

Vore skoler og seminarer er uvurderlige muligheder for at vi kan uddanne vore kammerater og for at vi kan invitere kammerater fra politiske kræfter, som vi udvikler relationer med. For eksempel spillede deltagelse i skolerne en vigtig rolle i at styrke vores relationer til de Filippinske kammerater før de sluttede sig til os. Udviklingen af IIRE med de regelmæssige møder i Manilla og seminarer i Islamabad er et vigtigt aspekt i at udvikle vores reelle tilstedeværelse som en Internationale i denne del af verden. Vi vil fortsætte med at udvikle vores skoler og seminarer, både på det politiske indhold, men også ved flere seminarer om forskellige politiske emner og bevægelser, med muligheden for en fordybelse i politiske diskussioner og styrkelse af vores teoretiske baggrund. Vi vil også udvikle vores udgivelsesplaner i samarbejde med forlagene fra vores forskellige sektioner for at give det intellektuelle arbejde fra vores strømning større synlighed.

Ungdomslejren er selvfølgelig hovedsageligt for de europæiske organisationer, en unik mulighed for at bringe unge kammerater, sympatisører og venligt indstillede organisationer sammen om et politisk initiativ hvor det, centreret omkring kerneelementer i FI's program, er muligt at engagere dem i diskussioner på baggrund af reelle aktiviteter, der optager dem som unge mennesker. Dette er en meget vigtig del af at uddanne nye kadre med en internationalistisk forståelse for kompleksiteten af vore forskellige erfaringer. Mens lejren af praktiske grunde må forblive et europæisk initiativ (omkostninger, muliggørelse af selvorganisering i praksis, gennem fælles forberedelse og evaluering af lejren), er deltagelsen af kammerater andre steder fra også en vigtig investering i vores fremtid, især hvis det kan kombineres med ungdomsskolen eller seminarer. Vi vil prøve på at kollektivisere det politiske output fra lejrene og dele det udenfor lejrene. På samme tid vil vi prøve på at organisere en ungdomskonference sideløbende med lejrene med formålet at genere en ny politisk analyse af den politiske situation for ungdommen og deres rolle i klassekampen.

9. Frem mod en ny Internationale?

Vanskelighederne ved at opbygge organisationer på nationalt plan vil kun være større på et internationalt plan. Ikke desto mindre er international kontakt mellem politiske organisationer på den yderste venstrefløj en prioritet for os. Det kan ske gennem udviklingen af vores en-til-en relationer til forskellige organisationer, enten fra det traditionelle yderste venstre eller nyligt fremkomne strømninger.

Samtidigt deltager vi i fora af sådanne organisationer, når de er organiserede af andre, eller vi tager selv initiativ til at arbejde for sådanne fora. Med nedgangen i Social Forum bevægelsen opstår mulighederne sjældnere nu end i 00'erne, men vi skal aktivt foreslå, at de partier som vi indgår i, skal forsøge at møde og samarbejde med andre organisationer på et internationalt plan, og samtidigt tage initiativ til det.

Noter:

[1] Vi vedtog på verdenskongressen i 2010 at holde et seminar om status på orienteringen om opbygning af "brede partier". I 2011 vedtog IK, på forslag fra de danske kammerater, at gøre dette til en del af IK-mødet. Og i 2013 vedtog man at fortsætte diskussionen som en del af IK-møderne. Samlet set har IK diskuteret status på følgende erfaringer: 2010: PT i Brasilien, Enhedslisten i Danmark, Venstrebløkken i Portugal, Rifondazione/Sinistra i Italien, 2013: LPP/AWP i Pakistan, LCR til Anticapitalistas i den spanske stat, LCR

til NPA i Frankrig, 2014: RPMM Filippinerne, Respect til Left Unity i England, Antarsya/Syriza i Grækenland, 2015: Podemos i den spanske stat; 2016: Podemos i den spanske stat, Venstreblokken, Portugal. En generel "diskussion om nogle midlertidige konklusioner" i 2013 førte til beslutningen om at fortsætter "seminar"-diskussionerne.

[2] I 1968 baserede vi os på en analyse af en verdensomspændende ungdomsradikalisering, resolutionen fra den 9. Verdenskongres koncentrerede sig udelukkende om at opbygge revolutionære ungdomsorganisationer, forbundet til partiet. I 1974 fremsatte vi påstanden om at "vinde hegemoni i "den nye avantgarde af masseomfang", og derved bygge kvalitativt stærkere revolutionære organisationer". I 1979 var orienteringen at opbygge arbejderklasse-baserede revolutionære partier gennem vendingen mod industrien. Denne orientering blev i 1985 udviklet til en vending mod folket, kvinderne og ungdommen.

[3] "Oprindeligt var Venstresocialisterne en blanding af alle det ny venstres elementer: Hippier, anarkister, maoister, trotskister, andre selverklærede leninister, anti-imperialister og mange andre afskygninger af anti-establishment opposition." Michael Voss, SAP.